

РЕШЕНИЕ

№ 208

гр. Бургас, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Радостина П. И.
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря С. Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно гражданско дело № 20232100501838 по описа за 2023 година

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по жалбата на А. П. П. от гр.София чрез адв. Н.Маркова- Хасковска АК, с адрес за призоваване: гр.Димитровград, ул.“Цар Борис I“ №5, офис 12, подадена против Решение 30/14.09.23г. по гр.д. №6/23г. по описа на РС-Малко Търново, с което е отхвърлен предявеният от въззивницата против въззиваемите ответници-С. Г. И. от гр.М.Търново, М. А. Б. и С. Р. Б.- двамата от гр.Бургас , иск за нищожност на сделка с подробно описан недвижим имот, находящ се в гр.М.Търново, като е отхвърлено и искането за обезсилване на нотариалния акт, в който е обективизирана тази сделка- н.а. №72,т.3,рег.№ 552, дело №460/12г.

Моли се за отмяна на решението, сочено за неправилно, незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила.

Евентуално се иска обезсилването му и връщане за ново разглеждане на същия съд от друг състав.

Въведени са следните оплаквания:липсвали доказателства за заплащане на продажната цена на имота при общия за страните по делото наследодател;в нотариалния акт е посочена цена на сделката по-ниска от данъчната оценка на имота;цената е посочена като по- ниска, за да се избегне плащането по банков път;на практика сделката е симулативна и като такава е нищожна, т.к. продавачът не е искал да се разпорежда с имотите, нито е получавал средства;волята на страните била за дарение.

Ищцата била лишена от правото си да докаже основателността на твърденията си, поради

нарушение на съдопроизводствените правила, т.к. не е получила призовка с определението – проектодоклад на съда, ведно с отговора и доказателствата на ответниците, ако е имало такива; получила е призовка за разглеждането на делото на 18.08.23г. по време на съдебната ваканция, когато дела като настоящото не се разглеждат; процесуалният представител на страната е помолил за отлагане на делото, поради професионален ангажимент по наказателно производство в друг съд и е поискал връчване на горепосочените документи, но не ги е получил, а съдът е гледал делото в негово отсъствие, въпреки процесуалните пречки за това; решението е постановено, но не е качено в сайта на съда, откъдето страната да се информира за мотивите за отхвърлянето на претенцията; ищцата не била получила препис от решението, а само съобщение с крайното решение на съда; не са взети под внимание направените от ищцата разноски пред ВКС, за което се е разпоредил последният, като разноските на ищцата от 1000лв., представляващи заплатен хонорар по договор за правна помощ не са отразени в решението на съда. Не се ангажират нови доказателства.

В отговора на въззиваеми ответници: С. Г. И., М. А. Б. и С. Р. Б.- тримата със съдебен адрес за призоваване: гр. Бургас, ул. “Цар Симеон I” 102, ет. 1, ап. 2, чрез процесуален представител адв. Иванка Синигерова- БАК, въззивната жалба се сочи за неоснователна.

Поддържа се, че така изтъкнатите процесуални нарушения не са допуснати при разглеждането на спора от първоинстанционния съд.

Твърди се, че датата на заседанието е била определена при взето съгласие от двете страни, че горепосочените документи са били връчени преди призовките за съдебно заседание, че е имало заявление от процесуалния представител на страната, че няма да се яви, поради отпуск, но не и поради изтъкната в жалбата обективна невъзможност; връчването предварително на проектодоклада не е посочено като изискване в закона; молбата на процесуалния представител във връзка с явяването в съдебно заседание била постъпила след провеждането му- администрирана в 13.30 часа. Имало молба и от ищцата, сканирана след съдебното заседание.

Справка в сайта на съда, където адвокатът се сочи за ангажиран в същия ден сочела, че наказателното производство е отложено за 07.09.23г. Изразява се съмнение в присъствието на адвоката на посоченото заседание.

Решението на съда действително не е било връчено в цялост на страните, а само в диспозитив, но било своевременно качено на сайта на съда обезличено, а при интерес от страната, е можело да се запознае и с мотивите му посредством ел. достъп по ЕПЕП.

Касателно разноските, се твърди, че въззивницата няма право да претендира изменението им, т.к. не е представила списък на разноските, изискуем по чл. 80 от ГПК.

В обобщение се моли първоинстанционното съдебно решение да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно. Не се ангажират нови доказателства.

Дирени са деловодни разноски.

Въззивният съд е оставил без движение като нередовна подадената по делото искова молба и е дал указания за поправката ѝ.

В дадения на страната срок е постъпило писмено уточнение на исквата молба, съгласно което тя е заявила по делото при условие на алтернативност само искания за прогласяване нищожността на сделката, обективирана в н.а. № 72, том 3, рег. № 552, дело № 460 от 2012г. за покупко- продажба на процесния имот, на следните основания: като относително симулативна, т.к.

страните са целели прехвърлянето на собствеността чрез дарение, а не чрез продажба; поради симулация на уговорката за цената по продажбата, като такава под данъчната оценка, за да се избегне превеждането ѝ по банков път и се прикрие липсата на плащане; сделката нарушавала добрите нрави, т.к. цената по нея е твърде ниска, за да бъде насрещна престация на получените в замяна вещни права.

В отговора на молбата- уточнение, подаден от И. и Б.и чрез адв. Синигерова, горните съображения се сочат за изцяло неоснователни.

Следва да се уточни, че пред Малко Търновски РС по заявената претенция е било образувано първоначално гр.д.№28/21г., решението по което е било обезсилено от БОС с влязло в сила(като недопуснато до касационен контрол) на 17.01.23г. Решение №229/17.03. 22г.по в.гр.д. №94/22г. по описа на БОС, поради неучастие в процеса на продавачката С. Г. И., явяваща се задължителен необходим другар- ответник по делото.

След връщането на делото от ВКС за ново разглеждане от първата инстанция и конституирането на продавачката като страна в производството, е постановено обжалваното понастоящем Решение №30/14.09.23г. по гр.д.№ 6/23г. по описа на МТРС, с което претенцията за нищожност на горепосочената сделка е отново отхвърлена.

За да постанови този правен резултат, съдът е приел,че в процеса не са събрани доказателства, от които да се изведе, че сделката е относително симулативна, като уговорена с дарствено намерение, а не с цел продажба.

Проверката на съда по чл.269 от ГПК сочи обжалваното решение за валидно и частично допустимо, като съображенията за това се излагат по-долу.

По същество въззивният съд изцяло споделя крайния правен извод на първата инстанция, като излага следните съображения:

Производството по делото е по повод спор за валидността на сделка и намира правното си основание в чл.124, ал.1 от ГПК.

Делото е било образувано пред МТРС по исковата молба на А. П. П. от гр.София, чрез адв. Недялка Маркова- АК-Хасково против С. Г. И. от гр.М.Търново, М. А. Б. и С. Р. Б.- двамата от гр. Бургас с твърдението, че всички са наследници на общия наследодател – А.Д.И., бивш жител на гр. Малко Търново, починал на 13.03.2020г.- ищцата е такава по заместване, като дъщеря на покойния син на наследодателя - П.А.Д., починал на 03.07.1991г. Ответница С. Г. И. била приживялата втора съпруга на А.И., а ответница М. А. Б.- тяхна дъщеря от втория брак на И., докато бащата на ищцата бил дете на наследодателя от първия му брак. Ответник С. Р. Б. се сочи за съпруг на М.Б..

Ищцата е твърдяла, че до 1991г. живяла с родителите си в гр. Малко Търново, но след смъртта на баща ѝ се наложило с майка ѝ да напуснат града и прекъснала отношенията с роднините на бащата. Десет години по-късно отношенията им били възстановени и това продължило до смъртта на А.И.. По повод сделка за прехвърляне на имот след като наследодателят починал, А. П. направила справка в Агенция по вписванията. Така установила, че приживе А. и С. И.и чрез поупко – продажба са прехвърлили на М. Б. недвижимо имущество, включващо къщата и дворното място в гр. Малко Търново, както и още няколко земеделски имота. П. поискала обяснение за разпореждането, а М. Б. заявила, че била гледала родителите си и на нея се полагали имотите им. Процесната по делото сделка била оформена като поупко – продажба, за да няма чужди претенции към имотите.

Ищцата намира за засегнати правата си като наследник на своя дядо А. по заместване на баща си Пламен- негов син. След направеното пред БОС уточнение по иска е заявила, че счита покупко – продажбата на градския имот, извършена с нотариален акт № 72, том 3, рег. № 552, дело № 460 от 2012г. и касаеща: ½ ид. част от дворно място с площ от 371кв.м., представляващо ПИ с ид. № 46663.501.1139 с адм. адрес: гр. Малко Търново, ул. „Иван Башев“ № 7, с посочени граници, ведно с втори етаж от построената в имота жилищна сграда със застроена площ от 79кв.м. , съставляваща имот с ид. № 46663.501.1139.4, ведно с прилежащите му две избени помещения, северозападен гараж със застроена площ от 22 кв.м. с ид. № 46663.501.1139.2 на един етаж и сграда за търговия с ид. № 46663.501.1139.1 със застроена площ от 24кв.м. на един етаж, за прикриваща дарение, поради което и симулативна, а оттам и за нищожна. Волята на страните била за дарение, а от поведението им ставало ясно, че липсва продажба. Те целели само да лишат ищцата от наследство.

Посочената в нотариалния акт цена от 9000лева била симулативна, била по–ниска от данъчната оценка (10427.80лв.), за да се заобиколи забраната за разплащане в брой. Сочи се, че всъщност нито общият наследодател е получил цената, нито купувачите са я платили.

Уговорената ниска цена нарушавала също така и еквивалентността на насрещните престации по сделката, поради което противоречала на добрите нрави.

Ищцата е искала постановяването на решение , с което да се признае за установено по отношение на ответниците, че сключеният договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт № 72, том 3, рег. № 552, дело № 460 от 2012г. за посочените недвижими имоти, е нищожен. Молила е и за обезсилване на нотариалния акт, като последица от уважаването на заявената отрицателна установителна претенция.

В отговора си(вкл.след уточнението пред БОС) **ответниците** С. Г. И., М. А. Б. и С. Р. Б. чрез адв. И. С. от АК – Бургас намират претенциите на ищцата за неоснователни и недоказани. Считат С. И. за изключителен собственик на имуществото ,предмет на оспорваната сделка, като получено в следствие на проведена с брат й К.П. делба на съсобствения им градски имот, закупен през 1961г., преди брака й с А.И.(1964г.). След влизане в сила на делбеното решение и въз основа на нотариален акт № 17, том I, дело 24/ 31.03.1983г. на МТРС, С. И. била призната за собственик на имот: ½ ид.ч. от дворно място от 372кв.м. цялото, съставляващо парцел X – 1291 в кв. 65 по плана на гр. Малко Търново, ведно с втори жилищен етаж от двуетажна жилищна сграда, застроен върху същото място, северозападен гараж, застроен в имота и две западни избени помещения. През 90 – те години на XX – ти век в имота бил изграден търговски обект, който единствено можел да се приеме за собствен в режим на СИО за С. и А.И.и- този имот също бил включен в оспорваната по делото сделка.

Сумата от 9000лева била реално изплатена в брой, а С. И. била основният собственик на имотите. Страните по сделката имали уговорка продавачите да ползват имота пожизнено и безвъзмездно, което не било отразено в нотариалния акт, а в разписката за получената сума. Ответниците твърдят още, че търговското помещение било изградено изцяло със средства на семейството на М. и С. Б.и. Първоначално това била сграда за фотоателие, след това преустроена в сграда за търговия от Б.и с техни средства и със съгласието на И.и. Сочи се, че част от документите за това са на името на ЕТ „СРБ“ – търговското предприятие на С. Б..

Оспорват и твърдението за занижена цена на имота. Тя била такава, т.к. на първо място била отчетена близостта на страните, фактът, че семейството на дъщерята поело ангажимент да

осигури на родителите си пожизненото и безвъзмездно ползване на прехвърлените имоти, това, че година преди сделката, дъщерята и съпруга й дали сумата от 6000 лева за ремонт на покрива на къщата, а търговският обект бил изграден изцяло от тях и с техни средства. Възразили са и срещу твърденията за близост между страните след смъртта на бащата на ищцата, но са акцентирали, че Ст.И. била за него като родна майка.

Искали са отхвърлянето на иска като неоснователен.

Фактическата обстановка по делото е безспорна за страните пред въззивния съд и се установява от първата инстанция така, както е заявена, за следните обстоятелства:

Страните се намират действително в посочените в исковата молба родствени връзки, като ищцата замества при наследяването баща си, явяващ се починал преди праводателя си А.И. негов син.

В деня на смъртта си Ал.И. оставил като наследници: преживяла съпруга С. И., дъщерята от брака си с нея- М. Б. и внучка А.(ищцата), явяваща се дете на сина от първия брак на наследодателя- Пламен.

Оспорваната в производството сделка е покупко-продажба на градски имоти, описани погоре, находящи се в гр.Малко Търново, област Бургас, за цена от 9000 лв., уговорена под данъчната оценка на продаваното имущество(10 427,80 лв.), за която в нотариалния акт е записано, че е изплатена изцяло и в брой на продавачите от купувачите преди изповядването на сделката.

Според н.а. 25, т.І, н.д. №82/23.09.61 г. на Малко Търновски районен съдия, дворното място и къщата са закупени през 1961 г. от С. П. и брат й К., а според представено удостоверение за сключен граждански брак, С. П. се е омъжила за А.И. на 04.03.64 г., възприемайки неговата фамилия- И..

На 31.03.1983 г. след делба и спогодителен протокол, с н.а. №17, т.І, н.д. №24/31.03.83 г. С. И. е обявена за собственик на ½ ид.ч. от дворното място, на втория жилищен етаж от къщата в него, на северозападния гараж, построен там и на двете западни избени помещения в постройката. Няма данни за допълнително уравнително заплащане на стойността на получения дял.

Търговският обект в дворното място е построен през 1994 г.

Пред БОС е пренесен спорът на страните за факта на плащането на горепосочената цена, за който освен вписване в нотариалния акт за сделката, е представена и разписка от 05.12.12 г. за получаването на сумата (л.34- дело РС), съдържаща и уговорката, че прехвърленият имот ще се ползва от продавачите до смъртта им. Документът е подписан от ответниците С. И. и М. Б..

Възразенията на ищцата пред РС са били в насока, че документът е нарочен, създаден за целите на производството. Пред въззивния съд този довод не се въвежда изрично, но продължава да се твърди, че сумата от сделката не е постъпила в патримониума на продавачите, като се настоява, че продажбата е привидна и прикрива дарение, поради което въззивният съд се счита задължен да обсъди оплакването в неговата цялост.

По спорния факт за плащането на цената БОС заявява следното:

В случая предаването на сумата е оспорено в контекста на поддържаната с въззивната жалба нищожност на продажбата като симулативна, прикриваща валидна сделка дарение, като неплащането е само една индиция за невалидността на възмездното прехвърляне, защото последното било уговорено да е безпачично.

Настоящият съдебен състав намира изпълнението на цената за доказано от данните по делото. На първо място поради отразяването на този факт в самия нотариален акт за прехвърлянето на имота, както и с оглед представената разписка за предаване от купувач Б., респективно за приемане от продавач И. на сумата от 9000лв. на дата 05.12.12г. Освен това БОС намира, че дори документът да е създаден по-късно от посочената дата, това не рефлектира върху валидността му, т.к. авторството му не е оспорено и следователно продължава да обвързва вписаните в него изявления с посочените за техни издатели лица(според чл.180 ГПК), при това от горното не може да се заключи, че разписката отразява неосъществено, т.е. невярно обстоятелство.

В противовес на твърденията на ищцата за сторена между контрагентите уговорка имотът в гр.М.Търново да се дари, а не да се продаде, са показанията на разпитаните пред първа инстанция свидетели Б. и В.. Първата сочи, че приживе майка ѝ била помолена от ответници Б.и(родители на приятелката ѝ С.) да им помогне с 2000-3000лв. пари в заем за покупката на имота в гр.М.Търново, което и сторила, а двете момичета били в къщата, когато Б.и оставили сумата за сделката на масата в стаята, в присъствието на дядото А.И..

Втората свидетелка заявява, че получила от С. И. 2000лв. да пътува да родния си край, като тези пари били от цената, получена при продажбата на къщата.

Показанията съдържат индиция за извършеното плащане, а в процеса не се събират други данни, които да го опровергават. Липсата на активна банкова сметка на продавачите, в която да внесат получената от купувачите сума не предпоставя логическия извод, че плащане липсва. Още повече, че продажната цена е под 10 000лв. и не поставя изискване за банков превод, а и самото твърдение за изпълнение е плащане в брой.

Обстоятелството, че уговорената цена е по-ниска от данъчната оценка на имота само по себе си също не е предпоставка за нищожност на договарянето в контекста на твърдяната симулативност на волята да се прехвърли имотът. Напълно обяснимо от факта на родствената връзка между страните е и прехвърлянето да е на по-ниска цена, освен това свидетелите косвено потвърждават в показанията си, че продавачите действително са останали да живеят в къщата и след сделката, т.е. имотът е обременен с фактическото им ползване, а купувачите са само голи собственици на придобитото.

В тази връзка съдът съобразява още следното:

Данните по делото безспорно установяват закупуване на процесния градски имот през 1961г. преди брака на И.и, в съсобственост между С.И.(тогава П.) и нейния брат К.П., а делбата от 1983г. без уговорки за парични уравнения на стойността на получените от съделителите реални части от имота прави полученото в изключителен дял от И.- само нейна лична собственост. И.и са съпрузи от 1964г. до смъртта на мъжа през 2020г. Следователно продажният на ответници Б.и през 2012г. имот е принадлежал само на С. И., с изключение на построения през 1994г. в режим на СИО търговски обект от 25 кв.м., изграден в дворното място.

Според БОС продажбата на имуществото в неговата цялост обяснява участието на двамата съпрузи И.и като прехвърлители в атакуваната сделка от 2012г., но последното не променя факта, че вещните права на продавачите са били с различен обем.

От горното следва, че наследница П. няма права върху терена, гаража, втория етаж от сградата и двете избени помещения в имота в гр.М.Търново, предмет на оспорваната сделка, доколкото такива е нямал и нейният праводател Ал.И.. Последният е притежавал приживе само ½ ид.ч. от търговския обект, която се наследява от съпругата му, съсобственик на имота в режим на

СИО и от двете му деца в равни части, т.е. частта на ищцата е само 1/6 ид.ч. от посочения обект.

Иначе казано, от намерението на И. да продаде на дъщеря си дворното място с етажа от къщата, гаража и избените помещения за много ниска сума, патримониумът на ищцата не се засяга, т.к. в тази част сделката не касае нейно наследство, а съгласно чл.9 от ЗЗД страните имат свобода да договорят съдържанието на сделката, ограничена само от влизането в противоречие с повелителна правна норма на закона и от нарушаването на добрите нрави. В случая не може да се счете за неправомерно преодоляно нито едно от посочените ограничения.

Размерът на засегнатото в действителност наследствено имущество според ревизираното заключение на експерта-оценител, изслушан в първа инстанция, е 1/6 част от 6828,80лв.(вж. протокол от о.с.з. на 17.11.21г. по гр.д.№28/21г. на Малко Търновски РС), на стойност 1138,13лв.. Съпоставена с наследството на ищцата, цената на сделката не може да се счете за толкова ниска, че практически да се сведе до липсваща такава.

Освен това БОС намира, че по делото не се събират никакви доказателства за намерението на прехвърлителите по оспорваната продажба да продадат формално, а в същност да надарят купувачите с горепосочената идеална част-възможно бъдещо наследство на П. от Ал.И., с цел да я лишат от него. Показанията на разпитаната като свидетелка майка на ищцата – З. Д. също не съдържат информация в такава насока. Свидетелката споделя само факта на проведен с ответница Б. разговор, в който последната заявила, че няма да й дава обяснения, но смята, че Д. и дъщеря й нямат права върху имуществото, останало от Ал.И.. От това следва, че твърденията за така посочения порок на договарянето са голословни и неподкрепени от данните в процеса.

При неустановена уговорка за симулация на основанието за прехвърляне на имота в гр. М.Търново и след като сумата от 9000лв. е действително платена от купувачите, БОС прави следните **правни изводи**:

Симулацията на една сделка, като привидна и от това недействителна по смисъла на чл.26, ал.2, предл.пето от ЗЗД, вр. чл.17, ал.1 от ЗЗД, създадена с цел само да прикрие друго валидно договаряне, следва да се установи с всички доказателствени средства, които ГПК визира, включително и със свидетелски показания, като се преодолява забраната за това, вписана в чл.164 от ГПК и ограничението на чл.165, ал.2 от ГПК, т.к. се касае до установяването на симулация от трето за сделката лице, чиито права са засегнати от привидното договаряне на контрагентите. Симулацията следва да се установи при условие на главно и пълно доказване от ищеца, ползващ се от нейните последици.

Обаче в настоящия процес не са събрани доказателства за горното, нито преки, нито косвени, които в своята съвкупност да подкрепят еднозначен извод за симулативно прехвърляне на вещни права, вредящо на третото лице.

Макар да са въведени основателни възражения от процесуално естество, че ищцата е била лишена от възможността да участва чрез процесуален представител в проведеното по делото открито съдебно заседание (адвокатът ѝ е бил служебно възпрепятстван да се яви по делото, но съдът не е уважил искането му за отлагане на процеса), пред БОС липсва искане за изслушване на допълнителни свидетели (освен Д.) в подкрепа на твърдението за симулативно договаряне, след като такива са били допуснати от РС при второто разглеждане на делото. Не се ангажират други доказателства за това, които въззивната инстанция да приеме. За това въззивният съд не счита направеното оплакване за променящо крайните изводи по спора.

Неоснователно е също възражението за неправилност на решението на РС, постановено

след връщането на делото от ВКС, защото на ищцата не бил връчен отговорът на ответната страна. Такова изискване за двойна размяна на книжа ГПК не поставя в гражданското съдопроизводство, а само при разглеждане на търговски искове пред първа инстанция- окръжен съд, като настоящият спор не е такъв.

Обстоятелството, че на страната не е връчено обжалваното решение в цялост, а само известие за изготвянето му, ведно с диспозитива, заради което не се била запознала с пълното му съдържание, също не е основание за неговата отмяна като неправилно, още повече, че ищцата е и жалбоподател, подал въззивната си жалба в срок. Тя е имала възможност при желание да се запознае с акта на съда в неговата цялост, включително от сайта на МТРС по номера на делото, при заличени лични данни на страните.

В обобщение на казаното, съдът намира така заявеното основание за недействителност на продажбата на градските имоти, посочени в н.а. №72/05.12.12г. на МТРС, за недоказано, а претенцията по чл.26, ал.2, предл. пето от ЗЗД, за недоказана и подлежаща на отхвърляне, в какъвто смисъл се е произнесла първата инстанция, поради което и с оглед еднаквостта на правните изводи на двете съдилища, обжалваното решение следва да бъде потвърдено в тази част.

Тук е мястото да се заяви, че макар пред БОС да е направено за първи път уточнение на основанията за недействителност на сделката покупко- продажба от 05.12.12г., а РС да не е разгледал довода за противоречие на сделката с добрите нрави, в жалбата си ищцата не е поддържала оплакване за непроизнасяне на МТРС по всички основания за порок на сделката, поради което горното съображение не следва да бъде въззивно обсъждано.

Но дори разгледано по същество, то също би било неоснователно, т.к. стойността на засегнатото от продажбата имущество, което би могла да наследи ищцата, е под цената на сделката, т.е. няма как да се счете, че продажбата е генерирала необосновано икономическо неравновесие в полза на купувачите за сметка обедняването на продавачите и то от такъв порядък, че да влезе в съществено и непреодолимо противоречие с общественото възприятие за еквивалентност на насрещните престации.

Решението на МТРС следва обаче да бъде обезсилено като недопустимо в частта, отхвърляща искането за обезсилване на н.а.№72/12г., т.к. то е разгледано като самостоятелен иск, какъвто в същност не е.

Според чл.537, ал.2 от ГПК и ТР №3/29.11.12г. по тълк.д.№3/12г. на ОСГК на ВКС, отмяната на констативен нотариален акт е последица от уважаването на иск по спор за вещното право, установено с такъв нотариален акт и както ВКС не веднъж е посочвал в практиката си, последицата следва да бъде приложена от съда и служебно, без да има изрично искане в такава насока, ако се установи в хода на процеса, че отричаното вещно право действително не съществува.

Обаче по делото предмет на спор не е такова право, а съществуването на сделка, като се отрича и настъпването на обичайния вещен ефект от нея, т.е. се касае до конститутивен нотариален акт, чиято отмяна(респективно обезсилване) според цитираното ТР на ВКС е недопустимо.

С оглед горното и като е отхвърлил претенцията за обявяване на атакуваната покупко продажба за недействителна, съдът не е следвало изобщо да се произнася в диспозитива на акта си по въпроса за обезсилването на нотариалния акт по сделката, а само в мотивите на решението си да обясни, че чл.537 ал.2 от ГПК не визира самостоятелен иск, а и не намира приложение в случая,

касаейки друга хипотеза, каквато не явства от данните по делото.

При този изход от обжалването, искането на ищцата за присъждане на разноски за производството е неоснователно не само за настоящата фаза на процеса, но и касателно останалите инстанции, пред които спорът е бил разглеждан(вкл. ВКС), т.к. крайното задължение за разноски се определя от правилото на чл.78 от ГПК, който за ищеца поставя изискването претенцията да бъде уважена. В случая това не е така.

На основание чл.78, ал.3 и 4 от ГПК, ответниците- въззиваеми имат право на всички сторени в производството разноски, възлизащи на общо 1000лв., заплатени от тях за процесуално представителство и защита във въззивното производство по в.гр.д.№1838/23г. по описа на БОС.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо Решение №30/14.09.23г. по гр.д.№6/23г. по описа на Малко Търновски районен съд В ЧАСТТА , отхвърляща иск по чл.537, ал.2 от ГПК за обезсилване на н.а.№72,т.3,рег.№552,д.№460 от 05.12.12г. на МТРС.

ПОТВЪРЖДАВА горното съдебно решение в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА А. П. П., ЕГН: *****, ***** да заплати на С. Г. И., ЕГН: *****, *****, ЕГН: ***** и С. Р. Б., ЕГН: ***** – двамата с адрес : *****, сумата от 1000 лева разноски за адвокатско възнаграждение, сторени в производството по в.гр.д. № 1838/23г. по описа на БОС.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред ВКС на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____